

Josef Janeček 13. 6. 2021

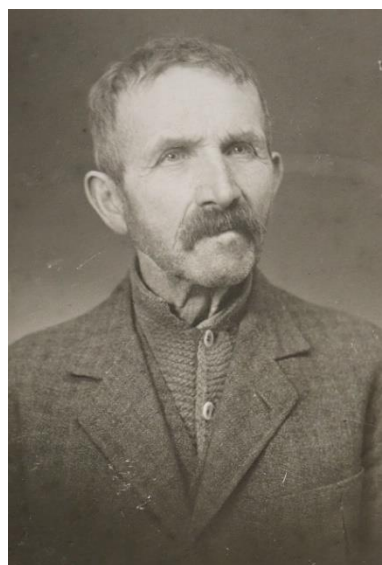
Pan **Josef Janeček** se narodil 30. 10. 1944 Marii a Františkovi Janečkovým v Kunkovicích v č. p. 1 (dnes č.p. 22)

Váš rod pocházel z Kunkovic?

Ze strany mojí babičky, maminky mojí maminky. Prarodiče bydleli v domě č. p. 5, jak je teď slečna Kalistová. Maminčin tatínek, můj dědeček, Jan Jonáš, pocházel ze Zahrádky a do Kunkovic se přizemil k Šedlbauerům do č. p. 5. Provozoval obuvnickou dílnu a trafikou. V té době bylo v Kunkovicích poměrně dost řemeslníků.

Mimo dědy ševce tu byl kovář, zedník, možná pláteník a několik zemědělců. Babi Jonášová, co si pamatuju, byla v domácnosti a pomáhala na hospodářství. Měla šest dětí.

Děda Jonáš se svou sestrou a Josefovou maminkou a tatínkem

Dědeček Jan Jonáš

Máte nějakou milou vzpomínku na dědu Jonáše?

Děda chodil pravidelně nakupovat do Čachrova k Háznedlům. Prodávali tady Košíkovi. Bydleli ve staré české škole pod farou. Vždycky bral jednoho

z nás s sebou. Byla to akce na celý den, **směje se Josef**. Zastavovali jsme u všech jeho kamarádů a poslední zastávka byla tradičně v hotelu Šedlbauer, kde majitel byl náš vzdálený příbuzný. Děda se dožil osmdesátky.

A odkud byl váš tatínek?

Ten se narodil v roce 1899 ve Vídni. Jmenoval se František. Jak se dostal do Kunkovic? To bylo docela zajímavé a možná to byla i náhoda. Za 1. světové války kopal v Itálii zákopy. Zranil se, ale domů se nevrátil. Šel do Chotěšova, odkud snad pocházeli jeho předci. Tam se seznámil s mojí

Staré Kunkovice s domem č. p. 5, kde dědeček provozoval ševcovskou dílnu

Josefovi rodiče

maminkou, která u někoho z místních sloužila. S ní se dostal do Kunkovic, do její rodiny. Nejdříve bydleli s dědou a babi Jonášovými v č. p. 5, a pak se přestěhovali do č. p.1(dnes č. p. 22), kde dneska žije rodina Ludvíčka Janky. Za protektorátu bydlel v zámečku č. p. 1 správce zámku Liebel, Němec, který v roce 1945 zemřel za nevyjasněných okolností v Sušici. Správce Liebel byl k zaměstnancům hodný, spravedlivý. Když náš otec přechovával v maštali tři Rusy, Liebel ho varoval, že

do statku přijde kontrola. Táta je přemístil do chaloupky v lese, kam se dávalo nářadí, a brácha jim tam nosil jídlo. Z Prahy pak od nich přišel děkovný dopis. Možná se ale nedočkali ani konce války. Ale to jsem odbočil...

Hospodářství statkáře Schreinerera v Kunkovicích

Schreinerova kočárovna (zbourána)

Původní podoba zámku s věží,
auto patřilo Josefovi bratru
Janovi

Takže v domě č. p. 1 (22) jsem se narodil já i bráchové. Naši dělali u statkáře Schreinerera, kterému patřil kunkovický zámek s hospodářstvím. Schreinerova rodina šla na odsun a o majetek přišla. Táta o Schreinerovi nemluvil špatně, prý zachránil spoustu Čechů tím, že je neudal. Udavačské dopisy prostě zničil. Naši pak koupili část zámku, č. p. 18 jako konfiskát, tam bydlíme dodneška. Kruhovou věž postavil Schreiner až v roce

Nynější podoba domu

1941. Za něj tahle část zámku sloužila jako bydlení pro šest rodin zaměstnanců statku, s dvanácti místnostmi, ale nebyla tam koupelna ani WC. Tatínek dělal na domě nějaké úpravy, ale větší rekonstrukci jsem provedl až já s manželkou.

Od roku 1945 naši hospodařili soukromě. Měli jsme necelých 11 ha, deset kusů hovězího, dva voly na potah, prase na výkrm, ovce, slepice a husy. V roce 1957 jsme museli do JZD. Dělal se na pracovní jednotky. Za jednu byly čtyři koruny. Vezměte si, že za den se udělaly tak dvě! Ještěže nám nechali půl ha jako záhumenku a jednu krávu. Zbytek mléka jsme dávali do mlékárny, a tak získali

nějaké peníze jako přilepšení k mizernému platu. Za odpracované jednotky se dostávaly nějaké naturálie, brambory a obilí. Vykupovala se vejce a za peníze z prodeje se taky v krámu něco nakoupilo. Ve mlýně jsme nechávali semlít žitnou mouku a za získané lístky pořídili chleba, tehdy se pekli tříkilový. Do roku 1953 jsme si pekli chleba sami.

Znal jste prarodiče z Vídně?

Babi a dědu jsem nikdy neviděl. Jednou přijela dědova sestra z Rakouska do Jihlavy, kde měla provdanou dceru. Tam jsme se s ní setkali, taťka, mamka a já. Překvapilo nás, jak perfektně mluvila česky. Taťka si ale s rodiči celou dobu psal. Ty dopisy se bohužel nezachovaly.

Máte v rodině dlouhověkost?

Oba rodiče se dožili 86 let. Kořínek máme dobrý. Bohužel bratr Jan zemřel ve svých 62 letech. Ale abych vzal sourozence po pořádku. Bylo nás šest.

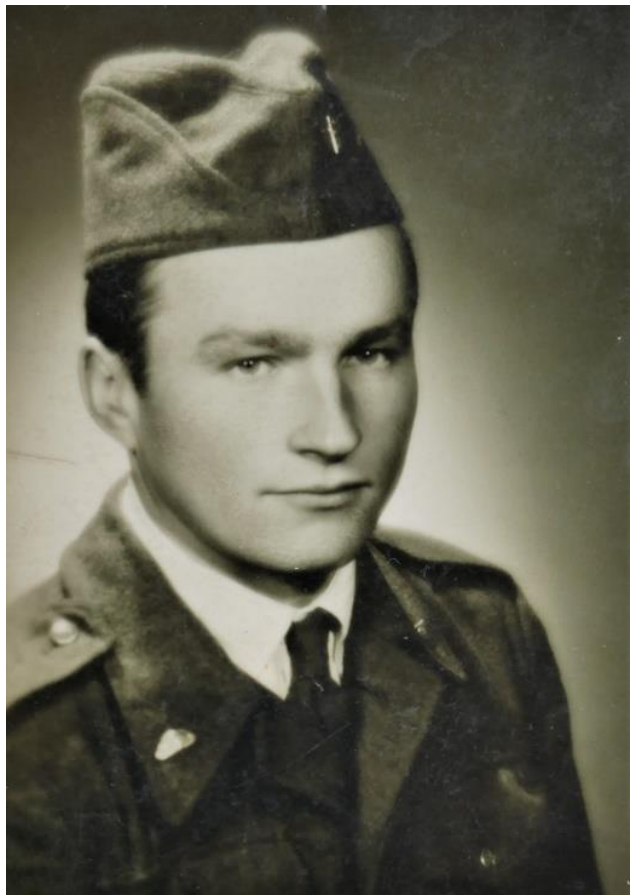

Sourozenci Janečkovi

Nejstarší byl František, narozený v roce 1932. Vyučil se u dědy ševcem. Pracoval v Sušici v národním podniku, který dělal protektory na pneumatiky. Pak nějaký čas pracoval v lese na Javorné. Postavil si domek v Klatovech, kde byl zaměstnaný v teplárně a měl syna a dceru. Zemřel v 81 letech.

Po něm byl o rok mladší Jan. Dělal u Hajdrů, pomáhal v lese. Na vojně byl u PTP a po vojně odešel do Holýšova. Našel si tam manželku, měli syna a dceru, a pracoval u Vojenských staveb.

V roce 1937 se narodil další bratr Václav. Jeho přáním bylo vyučit se strojním zámečníkem, ale to se mu nespěnilo. S bráškou Karlíkem, který byl o 4 roky mladší než Václav, a který se chtěl vyučit truhlářem, pracovali v lese a bydleli s rodiči v Kunkovicích. Z práce v lese je vyhodili, protože mě chtěli donutit, abych vstoupil do JZD. Tehdy jsem dělal v OSP Sušice. Podřídil jsem se, ale oni se už pak pracovat do lesa nevrátili a šli do Klatov k podniku Silnice. Vašek si postavil družstevní byt a má jednoho syna. Karel má dvě dcery a žije v Klatovech v dvojdomku, který stavěl s nejstarším bráchou Frantou. Pak jsem se narodil já v roce 1944 a nejmladší Marie v roce 1948. Sestra si v JZD namluvila skupináře Josefa Kaderu, vzali se a mají tři kluky. Bydlí na samotě Chrástov pod Nemilkovem. Jejich nejstarší syn Pepík se vyučil zahradníkem a bydlí v Klatovech. Luděk je automechanikem, pracuje v Klatovech a má autodílnu i na Chrástově. Když mám nějaký problém s autem, tak jedu za ním. Ve volném čase se zajímá o stará auta a motocykly. Nejmladší Dušan je vyučený zedník, zatím je doma a je svobodný.

Josef jako voják

U odvodu

Svatební foto Janečkových

A jak už jsem říkal, já šel rovnou dělat k OSP. První stavba, na které jsem dělal, byla stáj v Radvanicích. Začínal jsem jako přidavač. Při práci v Radvanicích jsem měl nehodu, která naštěstí dobře dopadla. Zasypalo mě to v jámě, odkud mi koukala jenom hlava. Ale mimo leknutí a nalomeného žebra se mi nic nestalo. Dále jsem pak stavěl byty ve Velharticích, ale pak jsem musel do JZD do Kunkovic. Vojnu jsem odsloužil jako tankista v Milovicích – Mladé, kde se potom usídlili Rusové. Celý rok jsem neměl na vojně dovolenou a opuštěky jen dva: na svatbu bratra Karla a na spartakiádu na Strahově. Čtrnáct dní před koncem vojny při mně stál Pán Bůh. Byli jsme s kluky na brigádě a v noci jsme se vraceli po silnici, ale vpravo a ve dvojicích. Nabralo mě auto, a i když to vypadalo hrozně, mělo rozbité přední sklo a zrcátka, tak mně se nic nestalo. Měl jsem velké štěstí! Po vojně jsem se vrátil do Kunkovic a v obchodě, ten byl tehdy, jak jsou dnes Sikstovi, jsem se seznámil s Miluší Vendelbergerovou, která tam prodávala. Bydlela na Javorné, tam kde je dnes hotel U anděla. Ženil jsem se v jednatřiceti letech, to bylo dost pozdě. S jednou dívkou jsem měl už před svatbou, ale sešlo z toho a já pak potkal Miluši.

Po vojně jsem se začal učit tancovat, kunkovická děvčata mě vytáhla k muzice a naučila tancovat. Pak jsem tancoval rád a s manželkou jsme hodně jezdili na bály do Čachrova k Chalupským. Kolikrát se mi nechtělo domů, tak jsem pak šel radši pěšky. Jsme spolu 46 let. Nikdy jsme se nehádali, spíš u nás byla tichá domácnost. Neměli jsme to vždy lehké. Přemluvili nás, abychom si vzali hospodu, která přešla pod Jednotu, aby se nezavřela. Přes den jsem pracoval v JZD a po práci nastoupil do hospody, a to každý večer. Kolikrát jsem musel být pak ráno v pět na louce a sekát krmení a to za každého počasí, a do jedné hodiny v noci jsem předtím seděl s chlapy v hospodě.

Plně pana Josefa chápu, když říká: Nazlobili se mi dost! A taky chápu jeho paní, která byla po večerech sama doma s dětmi.

Dělali jsme zábavy, pouťovou a hasičský bál. Pouťová se celá léta dělala v neděli, až ke konci v sobotu. To bylo šikovnější, že lidi nemuseli hned do práce. Takhle jsem to táhl celé roky. Soboty, neděle v zemědělství i v hospodě. Taky se to podepsalo na mém zdraví. Měl jsem několik operací, mám jen jednu ledvinu.

Pamatujete si, kolik hospod bylo ve vašem dětství v Kunkovicích?

Při čepování piva

Do padesátých let tady byla jen jedna v č. p. 7. Zrušili ji v roce 1953 – 54. Je to ten dům nad kaplí u silnice. Teď je předělaný a majitelé ho užívají jen na víkendy. A pak byla ta u nás. Provozoval jsem ji od roku 1975 do roku 2001. V tom roce dům prodal OÚ Čachrov. Pak jsme si s ženou udělali kráček doma. V úterý a pátky tam hrajeme s kamarády Turečkem a Ševčíkem karty, jako dřív v hospodě. Posedíme, popovídáme. Chodím kamarádům zedničit, když potřebují, přivydělával jsem si v lese. Už léta se starám o tři kapličky: kunkovickou, na kopci nad Dobřemilicemi a při cestě (zkratka) z Kunkovic do Čachrova. Kapličku, která stojí při zkratce do Čachrova, mám v plánu se zetěm Pavlem opravit, protože je ve špatném stavu. Původně bývala větší. Staral se o ni už můj otec. Kunkovická kaple byla postavena v roce 1904. Pod ní byla pec na chleba, ale ta už nestojí. Peklo se tam jednou za čtrnáct dní. Moji rodiče ji dostali v roce 1945, když si vzali dvůr.

Pekárna pod kunkovickou kaplí (zbourána)

Kaple v Kunkovicích s rodným domem Josefa č. p. 1 (22) (dnes tu bydlí rodina Ludvíčka Janky)

Pekli pro nás a mamčinu sestru. Ale to jsem odbočil...Z té kaple shodil orkán Kyrill v roce 2007 střechu. Novou jsem pak natíral já. Láďa Šedlbauer dělal fasádu v roce 2012. Kaplička sv. Vintíře stojí na kopci směrem Dobřemilice – Chotěšov. Založil ji statkář Schreiner v roce 1936. Kolem všech kapliček obsíkám trávu, uklízím, aby to nějak vypadalo.

Slyšela jsem, že se v Kunkovicích provozovalo divadlo.

To bylo hodně známé. Hrál se v sále v č. p. 1. Kunkovické a chvalšovické ochotníky vedl Jan Kalista. Zkraje se hrálo jen při lampách, později vyráběli elektřinu motorem. Elektrické vedení bylo v Kunkovicích zavedené až v roce 1957.

Co vám v životě udělalo největší radost?

Určitě narození první dcery Renatky v roce 1975. Po gymnáziu si dodělala knihovnictví na ZČU v Plzni a dělá v knihovně klatovského muzea. Mám od ní výstřižky ze starých novin (Šumavan, Klatovské listy), které se týkají Kunkovic, Čachrova a blízkého okolí. Za manžela si vzala Pavla Chrousta ze Suché, ten jezdí s dřevařským autem. Mají syna Matěje, kterému je 19 a 7 letou dceru Ellinku. Matěj vystudoval zdravotní školu v Klatovech, letos maturoval a chtěl by se oboru dál věnovat. Vnučka navštěvuje ZŠ v Čachrově.

Druhá dcera Olina se narodila v roce 1980. Má rodinnou školu v Horažďovicích. Na Šumavě nezůstala, bydlí v Kladně a pracuje v Praze v prodejně se zdravou výživou. Je stále svobodná.

Máte nějaké životní přání?

V listopadu 2020 jsem prodělal covid a neměl jsem lehký průběh, musel jsem do nemocnice. Teď už je to dobré a rád bych si splnil velké přání podívat se k moři. Ještě jsem tam nebyl. A samozřejmě abychom byli všichni zdraví.

To panu Josefovi ze srdce přeji. Je stále otevřený lidem a dělá pro své okolí spoustu práce zcela nezištně. Od roku 1960 je členem Červeného kříže a čtyřicetkrát daroval krev. Dosud je členem hasičů Chvalšovice, od roku 1972.

S přáním dobrého větru do plachet a báječné dovolené u moře

zapsala Zdeňka Hranáčová, v Čachrově 16. května 2021

Sklizeň lnu za stodolou
(dnes zastavěno)

Kunkovické hospodářství se zámečkem (originál v sušickém muzeu)

Ubouraný pivovar Schreinerova statku

Jesenská (kunkovická) škola, práce na pozemku

Učitel Vařejka se svou třídou, Josef vpravo dole

Původní vjezd do zámku,
Vašek Pojar s Vojtou Kalistou
Vašek Pojar (bydlel v zámečku)

Děti u domu, kde se Josef narodil

Staré Kunkovice od Telečku

Kaplička u „staré“ cesty, která vede z Kunkovic do Čachrova.

Takhle vypadala v květnu 2021, kdy jsme s panem Janečkem vedli rozhovor a oprava kaple byla teprve ve fázi plánování.

A takhle jí to sluší dnes, 30. října 2021, v den narozenin pana Janečka. Na její opravě se podílel také pan Chroust, Josefův zeť.